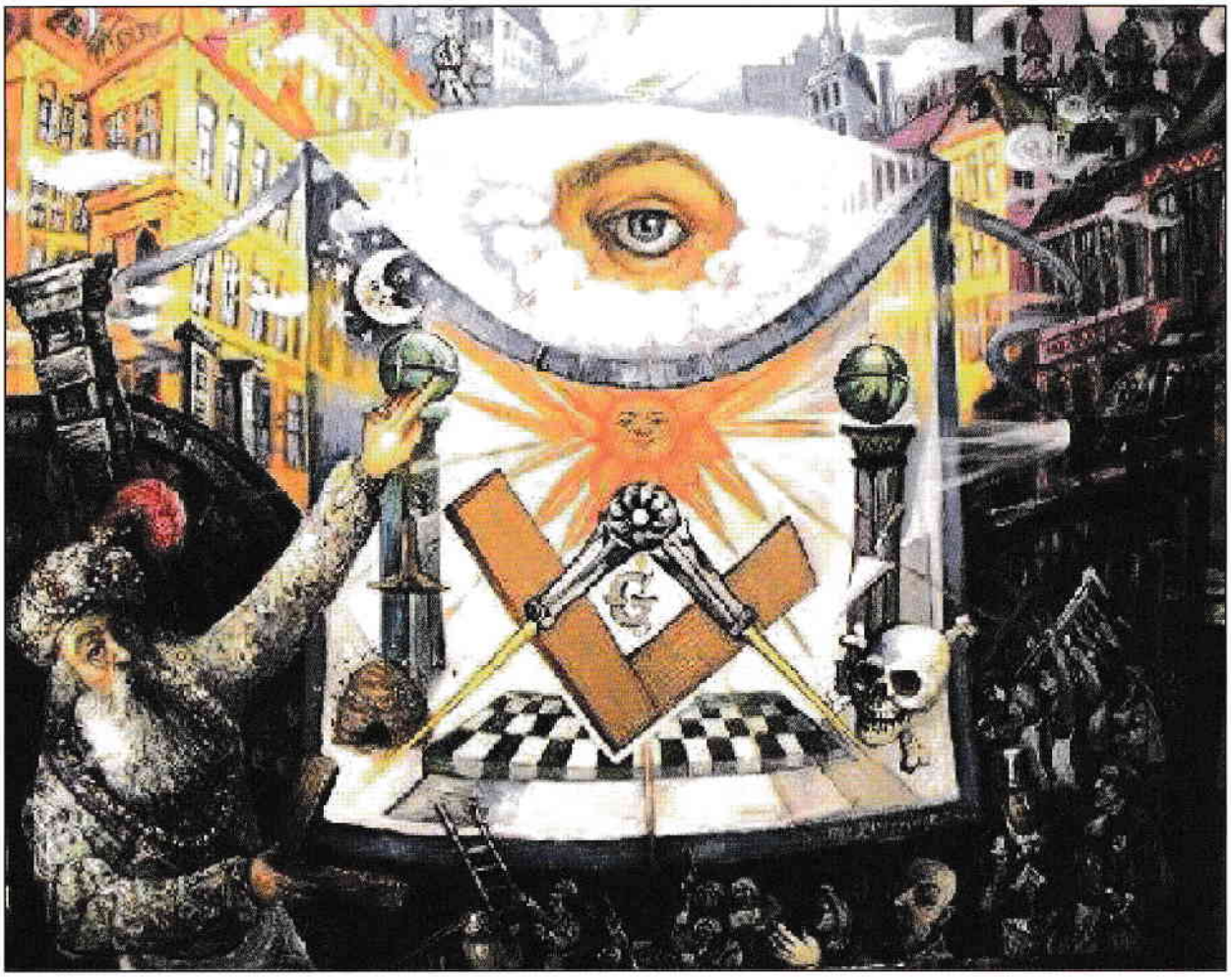
LIBRIS | Weekend books

Teşu Solomovici

MAREA CARTE A MASONERIEI ROMÂNE

Cuvânt înainte – Dr. ec. Ilie Ionel CIUCLEA

Editura TEŞU
Bucureşti, 2018

LIBRIS | We know books

Cuprins

Partea I

Dr. Ec. ILIE IONEL CIUCLEA: Cuvânt înainte 7

Introducere 11

Capitolul 1
O istorie care poate să înceapă cu Zalmoxis şi curge până în zilele noastre 19

Capitolul 2
Primele lumini masonice pe pământuri româneşti. Vulturul bicefal bizantin, crucea şi dictonul „Dumnezeu şi dreptul meu“ 27

Capitolul 3
Masoneria română în anii regelui Carol al II-lea. 1930-1940 41

Capitolul 4
Anul Masonic 1937 51

Capitolul 5
Francmasoneria în timpul guvernării mareşalului Ion Antonescu (1940-1944) 59

Capitolul 6
„Trezirea“ după 23 august 1944 61

Capitolul 7
1948-1989: Masoneria românească în adormire. Relativă! 69

Capitolul 8
Anul masonic 5990 (1990). Fraţii masoni ies din „adormire”. Acţiunea lui Gavril Iosif Chiuzbaian. Mărturiile lui Marcel Shapira, Dan Amedeu Lăzărescu, Vladimir Boantă, Constantin Bărbulescu, Nicu Filip 83

Capitolul 9
Transferul de la Paris la Bucureşti al Supremului Consiliu. Încep disensiunile interne 105

LIBRIS We know books

Capitolul 33
Fratele Yeats (laureat al Premiului Nobel pentru literatură, 1924) şi fratele Aleister Crowley se iau la bătaie 303

Capitolul 34
Hermes Trismegistos - un personaj fabulos care-şi păzeşte de peste două milenii tainele 307

Capitolul 35
Virtuţile magice, religioase şi masonice ale numerelor 315

Capitolul 36
Dicţionar de termeni masonici şi sacri (semnele şi simbolurile secrete ale francmasoneriei, de la Accacia la V.I.T.R.I.O.L.) 347

Bibliografie 365

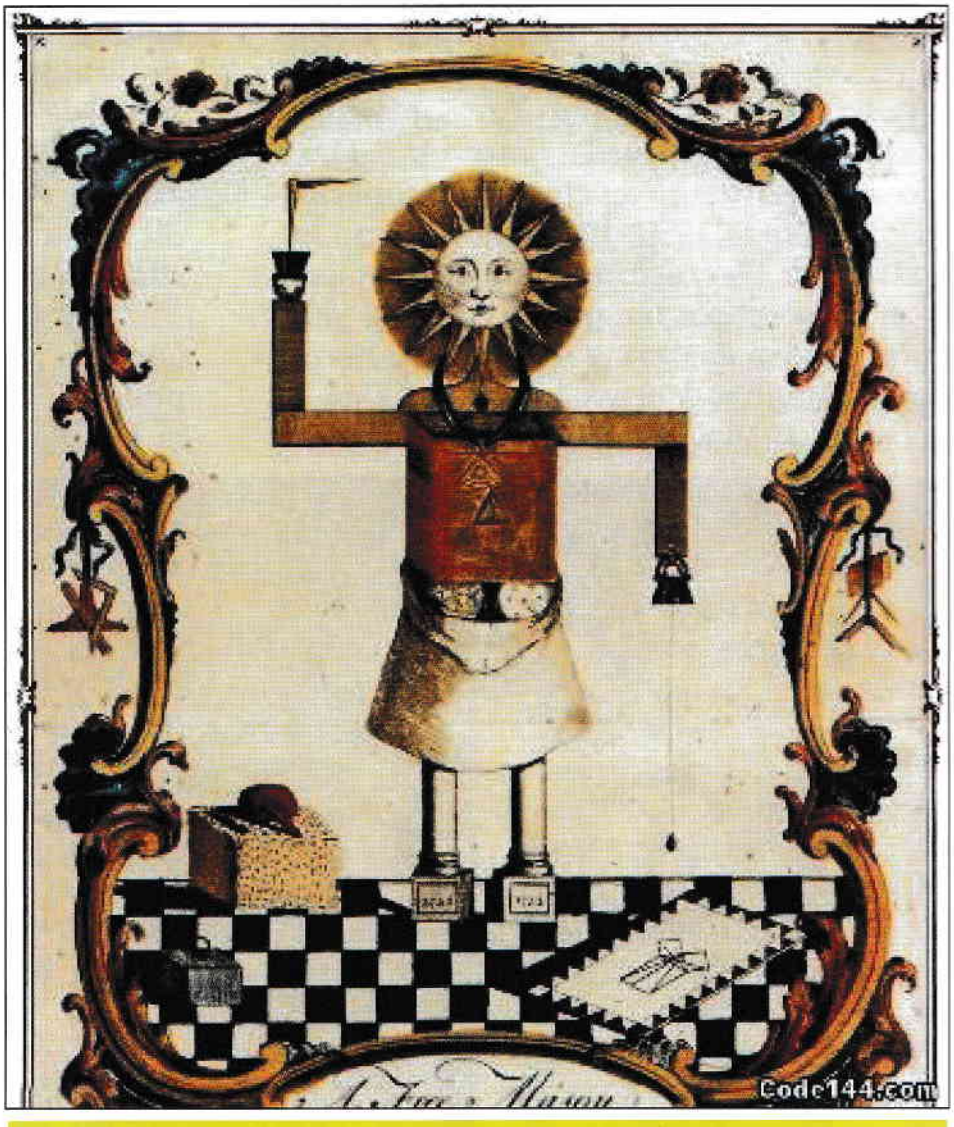
LIBRIS | We know books

INTRODUCERE

Aidoma naşterii poporului român, nici începutul Masoneriei române nu poate fi exact datat.

Un foarte mare istoric, l-am numit pe acad.prof.dr. Dan Berindei, s-a aplecat cu un interes special asupra unor vechi documente, îngălbenite de vreme, care vorbesc despre primele organizări secrete, francmasonice, pe pământ românesc. Cercetarea sa, intitulată „Românii şi Francmasoneria în Epoca Modernă" trasează câteva jaloane definitive în acest subiect.

Dan Berindei evocă începuturile Francmasoneriei Române cu prudenţă. „Din păcate, afirmă profesorul, documentele referitoare la activitatea societăţilor secrete, în măsura în care ele au existat, s-au păstrat într-un număr foarte restrâns."

Alegorie masonică

Unii istorici susţin că Francmasoneria a fost constituită în Moldova în timpul domnitorului Constantin Mavrocordat, de un italian pe nume Carra, „secretar al Domnului", care iniţiase câţiva boieri, care, la rândul lor,l-ar fi iniţiat pe Domnitor.

În schimb, atenţionează Dan Berindei, alţi istorici resping ipoteza constituirii Lojii ieşene în timpul lui Mavrocordat, acceptând însă posibilitatea iniţierii unor români în Loji Francmasonice de peste hotare.

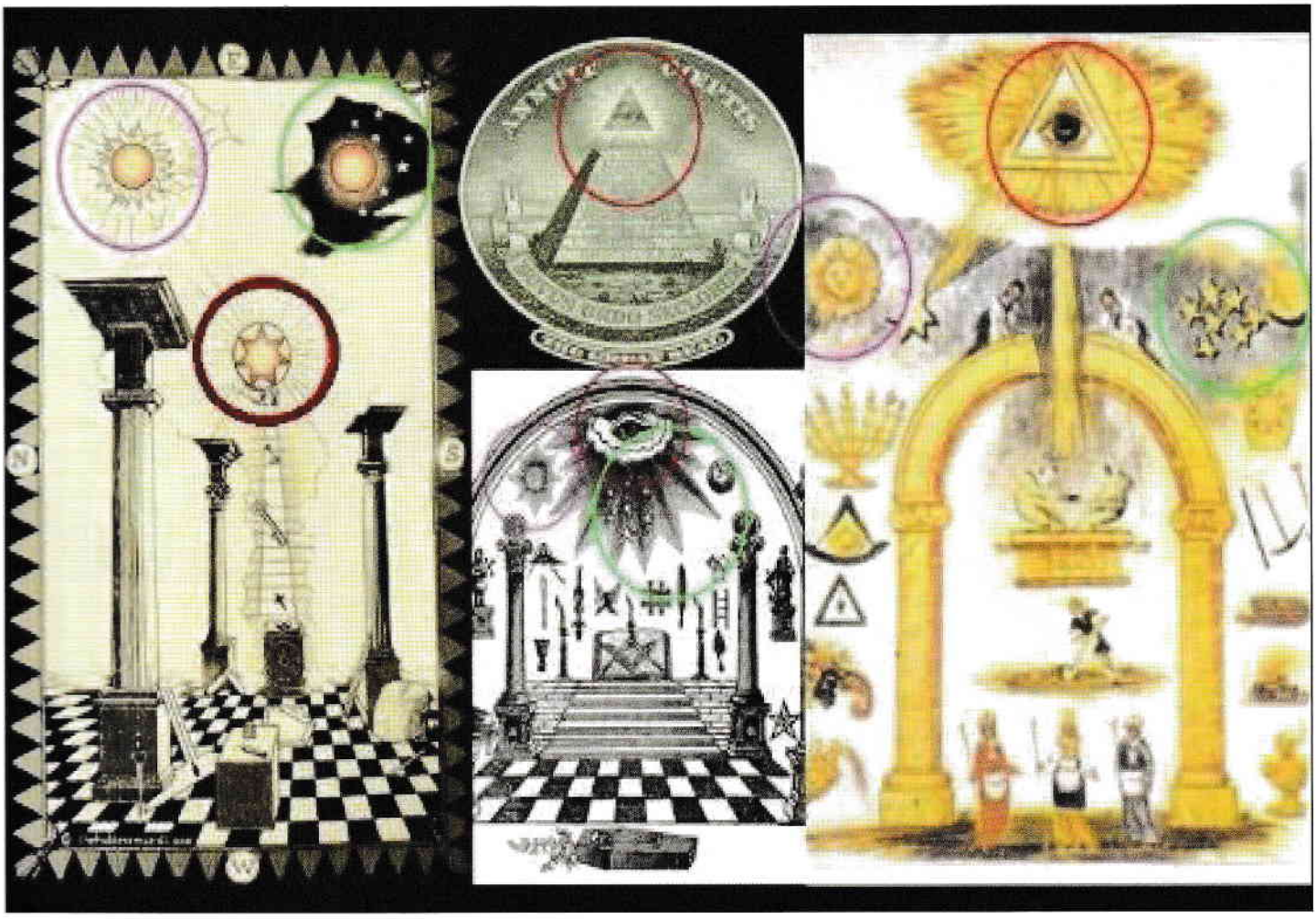
Vasile Daşchevici a furnizat o serie de date privind începuturile francmasoneriei în Moldova şi Ţara Românească, dintre care însă numai unele pot fi reţinute ca reflectând o realitate istorică certă. Astfel, aserţiunea referitoare la crearea primelor loji în Moldova de către un „italian" Carra – în 1734 la Galaţi şi în 1735 la Iaşi – în timpul domnitorului fanariot Constantin Mavrocordat, nu rezistă criticii istorice.

Carra a apărut mult mai târziu în Moldova, iar la datele menţionate de Daşchievici el nici nu era încă născut. Dar asta nu înseamnă că nu a fost amestecat în acţiuni francmasonice, atunci când efectiv s-a găsit în Moldova. Totuşi Daşchievici, care a folosit, neîndoielnic, pentru scrierea lucrării sale, izvoare francmasonice, încă existente la data întocmirii, a dat şi o listă de persoane, în total 20 de nume, începând cu domnitorul Constantin Mavrocordat, care ar fi făcut sau ar fi acordat protecţia lor masoneriei. În perioada 1734-1821, în afara lui Constantin Mavrocordat, mai apar în listă încă 2 domnitori fanarioţi – Mihai I. Şuţu şi Alexandru C. Moruzi – precum şi beizadeaua Dimitrie Moruzi. În aceeaşi listă figurează şi un număr de mari boieri moldoveni: Vasile Balş, Iordache Cantacuzino, Sandu şi Petrachi Sturdza, Neculae şi Iordachi Roseti-Roznovanu, Răducanu Rosetti, mai apar un Carra (ca Toma Carra – paharnic!) şi constructorul Giuseppe Bayardi, apoi vestitul vistier Stavarache, Gheorghe Cuza şi Ionică Tăutul!

Istoricul Dan Berindei nu împărtăşeşte opinia lui Gerard Şerbănescu care în ampla sa istorie a Francmasoneriei universale a susţinut că „până în 1821" activitatea masonică în Principatele Române „a fost inexistentă".[1]

„În realitate, arată Dan Berindei, astfel de activităţi au avut loc efectiv în Principate, după cum şi în Transilvania acestea s-au desfăşurat înainte de 1821. Începuturile par a fi din timpul lui Constantin Mavrocordat.

În 1748, din ordinul Sultanului, s-au adoptat măsuri represive pentru a se pune capăt unor reuniuni francmasonice la Istanbul, la care participau nu numai

Alegorii masonice

[1] Gerard Şerbănescu: Histoire de la Franc-

diplomaţi şi greci din capitala imperiului, dar şi unii dregători musulmani.

Datorită avertismentelor primite din partea ambasadorului englez (el însuşi, probabil, francmason şi care aflase de intenţiile autorităţilor otomane) francmasonii s-au putut feri, dar Ragon – fondatorul lojii – a fost expulzat, iar misiunile diplomatice străine din Istanbul au fost prevenite să nu mai introducă în Imperiul Otoman „secte" de felul francmasoneriei. De altfel şi Papa Benedict al XIV-lea intervenise pe lângă regele Ludovic al XV-lea pentru a-l determina pe sultan (date fiind bunele relaţii franco-otomane) la măsuri represive. Dacă în deceniul al IV-lea din secolul XVIII, la Smirna şi Alep existau loji[1] şi dacă activitatea lojii sau lojilor din Istanbul devenise „stânjenitoare", determinând, spre sfârşitul deceniului următor, intervenţia represivă otomană, este întru totul verosimil ca o tentativă de organizare a francmasoneriei să fi avut loc şi în Principatele Române, „teren de joc", în acea vreme, al grecilor din Fanar evident implicaţi în astfel de activităţi.

Două medalii şi descrierea lor, comunicate Comisiei Arheologice ruse în toamna anului 1840,[2] atestă, fără putinţă de tăgadă, existenţa, în 1772, în Moldova a unei loji militare ruse, ţara fiind în acel moment sub ocupaţia armatelor ţarinei Ecaterina a II-a. Lista membrilor acestei loji – care mi s-a comunicat de către regretatul cercetător german Heinz Ischreyt – indică doar prezenţa a câtorva zeci de ofiţeri ruşi şi nu a vreunui moldovean, dar inscripţii figurând pe medaliile amintite mai înainte dezvăluie prezenţa autohtonilor, ca şi indiciile unei ideologii corespunzătoare lor: *„Strămunii au proorocit Moldovei zile fericite sau noroc"* şi *„Nu mă tem de cel puternic, nu disprețuiesc pe cel umil"*. Aşa că această „nuova loggia" – cu inscripţii în latină şi italiană, într-o ţară ce reprezenta romanitatea orientală – urma să sprijine un proces de eliberare aflat încă la începuturile sale, dar care va creşte impetuos până la realizarea scopurilor sale în veacurile următoare. Jean Louis Carra n-a putut fi amestecat în întemeierea francmasoneriei în Moldova în vremea lui Constantin Mavrocordat, fiind născut în 1743, în schimb el s-a implicat în activitatea acesteia, în deceniul 8 al secolului XVIII, când îl găsim la Iaşi pe acest publicist şi agitator politic, ce va sfârşi ghilotinat ca girondin, în 1793. Angajat preceptor al copiilor domnitorului Grigore Al. Ghica – acela care va plăti cu viaţa refuzul său de a accepta fără proteste cedarea către Austria habsburgică a Bucovinei – Carra a fost implicat, fără îndoială, în activitatea „societăţii francmasonice" organizate de fostul ofiţer francez Le Doulx, baron de Saint Croix – angajat şi el preceptor la Iaşi, societate ai cărei membri au depus jurământul tăcerii (Schweigengelobniss) aşa cum ne informează, peste câteva decenii, Andreas Wolf. Nefiind pe placul domnitorului, loja a fost dizolvată în octombrie 1777, în urma unei descinderi nocturne, iar Le Doulx expulzat."

În lucrarea sa, Dan Berindei îl citează pe Nicolae Iorga. Acesta ştia că Loja lui Le Doulx a fost dizolvată, dar o grupare secretă de boieri, din rândul cărora făcea parte şi Iordache Darie din Dărmăneşti, nu a fost pe placul domnitorului Grigore Al. Ghica şi Costantin Moruzi. În 1778, ameninţat cu tăierea mâinii, boierul Iordache Darie scapă cu un surghiun, în urma unor intervenţii. Alţi doi boieri, Manolachi Bogdani şi Ioniţă Cuza au fost mai puţin norocoşi, plătind cu viaţa îndrăzneala de a-l înfrunta pe Domnitor.[3]

---

[1] Eugen Lennhof şi Oskar Posner, *op.cit.*, pag. 1604.

[2] P.P. Panaitescu, *Medaliile francmasonilor din Moldova în secolul XVIII*, în „Revista istorică" XIV – 1928 – pag. 354-355.

[3] N. Iorga: Francmasoni şi conspiratori în Moldova secolului XVIII, Memoriile Secţiunii Istorice a Academiei Române, tom VIII, 1928; Dan Berindei: Românii şi Francmasoneria în Epoca Modernă (1), România Mare, 18 mai 2007.

Profesorul Dan Berindei subliniază faptul că printre ctitorii Francmasoneriei române s-au aflat numeroşi „boieri înaintaţi", „boieri vizionari", care „subteran încercau să deschidă noi drumuri".

Între Masonerie şi Politică se clădiseră şi drumuri secrete, pe care circulau nu numai boieri şi cărturari români, ci şi străini, amestecaţi în treburile româneşti. Berindei citează în acest sens, organizaţia revoluţionară secretă din 1816, cu o prezenţă activă la Bucureşti şi Craiova:

„Organizaţia secretă se încadra tipologic lumii masonice. Spre sfârşitul anului 1818, Iordache Olimpiotul – unul dintre conducătorii Eteriei, societate secretă, cu grade ierarhice, cu o structură apropiată de cea a masoneriei şi evident influenţată de ea, care luase naştere la 1814 la Odessa – a încercat, fără a reuşi, împreună cu alţi câţiva, o tentativă de preluare a autorităţii în Ţara Românească.

În anii următori, înţelegerile secrete s-au extins, nu numai prin recrutarea în rândurile Eteriei a unui număr mare de greci aflători în ţările române, dar şi prin iniţierea completă sau „pe jumătate", ca şi prin alianţe tainice, cum a fost cea dintre Tudor Vladimirescu şi cei 2 comandanţi eterişti, ori cea dintre comandorul pandurilor şi 3 mari boieri, dar şi cu alţii – „boieri făgăduiţi". „Scularea lui Tudor" – arăta Eliade Rădulescu – a fost produsă în sânul unei societăţi secrete afiliate cu societăţile grecilor ce aspirau la libertatea patriei lor". Neîndoielnic, iniţierile sau alianţele tainice nu se încadrau întru totul francmasoneriei, dar se găseau, evident, sub impactul şi sub influenţa acesteia, cel puţin pe plan organizatoric. „Istoria francmasoneriei româneşti este deosebi de complexă, scrie Dan Berindei.

Izvoarele privind această problemă sunt risipite, disparate, dar şi fragmentele care pot fi reconstituite – cu certitudine şi nu în construcţii forţate ale realităţii, întrucât este cert, însemnătatea pe care ea a avut-o în anumite etape istorice a corelării ce se pot stabili atât în privinţa desfăşurării evenimentelor interne, cât mai ales conexiunile externe. Studiul istoriei francmasoneriei este încă la începuturile sale, continuarea cercetărilor, întemeiate însă numai pe izvoare, va contribui, neîndoielnic, la cunoaşterea mai profundă a istoriei românilor în perioada modernă şi contemporană."

Cartea de faţă nu urmăreşte altceva!

Aşadar, cine sunt masonii? Aceşti oameni care se înconjoară de secrete, enigmatici în ritualurile lor, uniţi în fraternităţi misterioase, pregătiţi să se ajute unul pe altul în orice împrejurare, ei îşi spun Fraţi şi s-au vrut dintotdeauna avantgarda umanismului şi a binelui. Cum s-a aliat Francmasoniei această elită a lumii, regi, filosofi, oameni politici, militari, ingineri, medici şi meseriaşi, înnoitori ai ştiinţei, artei, literaturii şi economiei, oameni de bună credinţă, conferind glorie şi strălucire Templului Masonic?

Totul începe din anul patru al domniei Regelui Solomon, în 967 înaintea erei noastre. În dorinţa de a-L slăvi pe Dumnezeu Atotputernicul, regele evreu hotărăşte să înalţe la Ierusalim un Templu cum nu s-a mai văzut. Avea nevoie de un meşter excepţional şi a aflat că acesta trăieşte la Tyr, în Liban. Era Hiram, Adon Hiram, care în ebraică înseamnă Domnul Hiram. Ca unui zidar să i se spună, în special în acele vremuri, Domn, însemna că, într-adevăr, altul ca el nu mai exista în acea parte a lumii. Legenda masonică a lui Hiram îşi are rădăcinile în scrierile sfinte ale Bibliei unde, în "Cartea Regilor", apare pentru prima oară numele lui Hiram, tăietorul în piatră. Masonii s-au mândrit dintotdeauna că sunt urmaşii acestui maistru zidar biblic.

Istoriile Francmasoneriei mondiale obişnuiesc să dea liste cu masoni celebri din cele mai vechi timpuri şi până astăzi, un lanţ simbolic în timp şi spaţiu al

LIBRIS We know books

general şi au lucrat activ la perfecţionarea intelectuală şi socială a Umanităţii. Au marcat epoca cu uriaşa lor personalitate, au modelat statura şi miezul spiritual al ţărilor în care au trăit.

Conducători de state, oameni politici şi de acţiune: Abd el-Kader, Salvador Allende, Otto Abetz, Mikhail Bakunin, Nicolae Bălcescu, Bernadotte, Louis Blanc, Auguste Blanqui, Leon Blum, Simon Bolivar, Bonaparte (Jerome, Joseph, Louis, Lucien, Caroline), Brătianu (fraţii), Aristide Briand, Buffalo Bill, Charles X, Marcel Cachin, Dimitrie Cantemir, Jacques Chirac, Bill Clinton, Regele Carol I al României, Alexandru Ioan Cuza, Cagliostro, Camille Desmoulins, Felix Faure, Regele Frederik I al Suediei, Împăratul Joseph II de Habsburg, Jules Ferry, Joseph Fouche, Benjamin Franklin, Leon Gambetta, Giuseppe Garibaldi, Charles de Gaulle, Regele George VI al Angliei, Ion Ghica, Regii Gustav III, IV şi V ai Suediei, General Hoche, Horea, conducătorul răscoalei româneşti, Regii Henric II, IV, V, VII ai Angliei, Regii Eduard I, II, III, VII ai Angliei, Regele Frederic Wilhelm II al Prusiei, Regele Karl al Suediei, împăratul Alecsandr Romanov al Rusiei, Josephine de Beauharnais, Lyndon B. Johnson, Jean-Baptiste Kleber, Mihail Kogălniceanu, La Fayette, Abraham Lincoln, Louis XV, Louis XVI, Louis XVIII, Jean-Paul Marat, Marie-Antoinette, Andre Marty, Constantin Mavrocordat, Pierre Mendes France, Louise Michel, Guy Mollet, Joachim Murat, Napoleon III, Richard Nixon, Philippe-Egalite, Petru cel Mare, împăratul Rusiei, Robespierre, Richelieu, Franklin D. Roosevelt, Nicolae Titulescu, Harry S. Truman, Talleyrand, George Washington, Wellington, împăratul Wilhelm I al Germaniei, Tudor Vladimirescu, Charles de Gaulle.

Scriitori, artişti, arhitecţi, compozitori, oameni de ştiinţă: Alembert, Luis Armstrong, Vasile Alecsandri, Baudelaire, Ludwig van Beethoven, Lord Byron, Casanova, Nicolas Chamfort, Choderlod de Laclos, Condorcet, Benjamin Constant, W.P. Chrysler, A. Citroen, N.D. Cocea, Auguste Comte, Pierre Dac, Denis Diderot, Alexandre Dumas, Georges Dumezil, Albrecht Durer, Emile Erckmann, Gustave Eiffel, Duke Ellington, Fenelon, Firmin-Didot, Leo Ferré, Anatole France, Henry Ford, Goethe, Octavian Goga, Francois Guizot, Joseph Haydn, Lionel Hampton, Helvetius, Ştefan Lupaşco, Rudyard Kipling, Emile Littré, Frantz Liszt, Titu Maiorescu, Joseph de Maistre, Franz Messmer, Ion Minulescu, Stephane Mallarme, Montesquieu, Wolfgang Amadeus Mozart, Jacques de Montgolfier, Nadar, Gerard de Nerval, Luis Pasteur, Alexandru Paleologu, Louis Pauwels, Alexandre Puşkin, Abatele Prevost, Proudhon, Edgar Quinet, Rabelais, Ernest Renan, Hubert Robert, James de Rothschild, Alecu Russo, Rouget de L'Isle, Mihail Sadoveanu, Marquis de Sade, Bernardin de Saint-Pierre, Walter Scott, Saint-Simon, Stendhal, Mark Twain, Toulouse-Lautrec, Lev Tolstoi, Jules Valles, Jules Verne, Voltaire, Traian Vuia, Oscar Wilde, Duiliu Zamfirescu, Emile Zola...

Şi lista am putea-o continua cu mii şi mii de alte nume. Oameni geniali, masoni dăruiţi, ei şi-au ridicat privirile spre Ceruri, încercând să desluşească tainele existenţei fizice şi spirituale, luptând împotriva ignoranţei şi străduindu-se să facă binele, să-i facă pe oameni mai iubitori de aproapele lor, mai luminaţi, mai tari, mai solidari între ei.

Bărbaţii cei mai buni ai timpului lor. Un mason înţelept, scoţianul James Anderson fixa încă din 1723, într-o „Constituţie" esenţială vieţii masonice îndatoririle morale ale Fraţilor masoni. 14 ani mai târziu la 20 martie 1737, Cavalerul de Ramsay, într-o celebră „Oraţie" dezvăluia calităţile necesare pentru a deveni mason: „omenia, moralitatea, calitatea de a păstra secretul, precum şi gustul pentru arta de bună calitate". E ceea ce se cere şi masonului de astăzi.

Căutarea Adevărului a fost lungă în timp, n-a fost scutită de jertfe, înfruntări şi confruntări, Francmasoneria s-a îmbogăţit absorbind înţelepciunea lumii, încifrând şi descifrând simboluri şi revelaţii,

Palatul Cotroceni, 2003. 10 ani de la reconstituirea „Supremului Consiliu de Grad 33 și Ultim al Ritului Scoțian Antic și Acceptat din România" și a „Marii Loji Naționale din România". In foto: președintele Ion Iliescu, ministrul secretar de stat Victor Opaschi și conducători ai Francmasoneriei mondiale și românești

iluminări religioase şi mistere iniţiatice, tainele Marelui Arhitect al Universului, cioplind la Trupul şi Sufletul lumii.

Autorul a dorit doar atât: să trezească curiozitatea cititorului, să-i deschidă drumul. De va voi, cititorul va şti să găsească şi singur căile spre Francmasonerie. Fraţii îi întind mâna şi îl aşteaptă o întreagă Bibliotecă. Multă vreme această Bibliotecă i-a fost interzisă şi a stat ferecată, acum poate să ajungă la Adevăr. Nu toate paginile au limpezimea apei de izvor, dar nu te speria cititorule, obscurităţile, pasajele mai dificile, simbolurile încifrate ţi se vor descătuşa cu timpul, şi la capătul drumului te aşteaptă Lumina.

Nici o carte nu va putea epuiza istoria şi misterul, nici cea de faţă. Originile Francmasoneriei vor rămâne nebuloase. Dar întotdeauna, se vor găsi noi seminţe, care să-ţi sporească, cititorule, recolta cunoaşterii...

Cum arată România masonică a anului 2018?

Scindată, bineînţeles, dar nu e vorba de o scindare care prejudiciază Coloanele ei.

S-a dovedit de-a lungul timpului că ceea ce este etern şi valoare în Francmasonerie nu poate fi prejudiciat de fracţionare, desigur un proces de unificare ar fi benefic, dar până când va oficia un singur rit, până când va exista o unică obedienţă, Copiii Văduvei vor privi senini realitatea.

Am spus Copiii Văduvei?

Cine sunt ei? Şi cine e această Văduvă misterioasă?

Ca să răspundem întrebării trebuie să facem un salt de câteva milenii înapoi, *in illo tempore*, pe vremea construirii Marelui Templu al lui Solomon din Ierusalim.

Citim în Biblie că regele Solomon a trimis să-l caute pe Hiram din Tyr, fiul unei văduve din tribul lui Neftali. Hiram era „meşterul desăvârşit în zidire", „constructorul Marelui Templu". Şi „fiul al Văduvei" era.

Metaforizând, Venerabilii spun că „fiul al Văduvei" sau „copil al Văduvei" este o asimilare a masonului cu destinul şi apoteoza lui Hiram.[1]

Dacă din punct de vedere istoric termenului de Văduva i se poate găsi sursa în Biblie, sensul ezoteric, misterios, al termenului apare mai târziu, după arderea pe rug a Marelui Maestru Templier Jacques de Molay (19 martie 1314).

O moarte care făcea Francmasoneria din nou Văduvă. Dacă Părinţii Bisericii au vorbit despre „căsătoria lui Isus Hristos cu Biserica", prin analogie se stabilea o „căsătorie mistică" a Marelui Maestru al Templului cu Francmasoneria, căsătorie oficiată în cursul arderii pe rug.

Vom vedea mai târziu cum a evoluat acest termen simbolic, unul dintre cei mai obscuri ai Francmasoneriei, dar şi cei mai frecvent utilizaţi.

Un Maestru francez, Eduard Plantagenet (1892-1943), a rezumat astfel confuzia: „Noi suntem cu toţii copiii aceluiaşi tată – Hiram –, şi noi rămânem solidari în apărarea Văduvei sale – Francmasoneria.

Un Îndreptar francmasonic francez simplifică interpretarea hermetică: „Aşa cum soţia lui Hiram a rămas văduvă când soţul ei a fost masacrat de cele trei Calfe rele, masonii care se socotesc ca descendenţi ai lui Hiram se numes Copiii Văduvei".

Există numeroase comentarii asupra simbolismului termenilor Văduva şi Copiii Văduvei. Unele se referă la sensul latin şi ebraic de văduvă, care se asimilează cu cel de spaţiu, de lumină şi de libertate. Spaţiul simbolizează libertatea, deci masonii sunt copiii libertăţii; vălul negru al Văduvei simbolizează întunericul şi suferinţa, iar „Copiii Văduvei", masonii, „vlăstarele luminii" sunt destinaţi să risipească întunericul acestei lumi şi să lecuiască suferinţa.

Să reţinem aceşti trei vectori masonici: LUMINĂ, DREPTATE, ADEVĂR – coloane de sprijin ale României masonice.

La 30 mai 2003, la Bucureşti, a avut loc o importantă ceremonie masonică cu prilejul aniversării a 10 ani de la reconstituirea Supremului Consiliu de Grad 33 şi Ultim al Ritului Scoţian Antic şi Acceptat din România şi a Marii Loji Naţionale din România. Mass-media românească şi internaţională au remarcat ca pe o mare surpriză participarea şi discursul rostit de Ion Iliescu, preşedintele în exerciţiu al României. „În acest zbuciumat început de secol şi de mileniu, prea apăsat de nelinişti şi de nevoi, reconstruirea Supremului Consiliu de Grad 33 şi a Marii Loji Naţionale din România, după o dramatică întrerupere, de peste jumătate de veac, este, pentru noi toţi, o nouă dovadă a vitalităţii regeneratoare şi recuperatoare de valori a României, a spus preşedintele român. Ea ne întăreşte încrederea în capacitatea noastră de a reclădi şi reda strălucire tradiţiilor şi organismelor care, de-a lungul timpului, au contribuit la afirmarea spiritualităţii româneşti, racordând-o la evoluţia europeană şi universală.

În continuare, Ion Iliescu a subliniat faptul că imediat după Revoluţia din 1969, reprezentanţii masoneriei internaţionale prin Marele Orient al Italiei au exprimat sprijinul organizaţiei procesului de democratizare a ţării. România avea nevoie de acest sprijin. În 1993, preşedintele român s-a întâlnit cu Delegaţia

[1] Dicţionar de Francmasoneriei, ed. Daniel Ligou, Ideea Europeană, Bucureşti, 2008, p. 1107.

Supremului Consiliu al Jurisdicţiei Sud-Mamă a Lumii, de la Washington, în frunte cu Suveranul Mare Comandor Fred Kleinknecht şi cu Şeful Lojei Bazelor NATO, Robert Woodward. Contact benefic pentru dezvoltarea ulterioară a României. Ion Iliescu afirma cu acest prilej: „Ne este tuturor bine cunoscut rolul pe care, prin societăţile ei iniţiatice, Masoneria l-a jucat la nivel planetar. Este unanim recunoscută contribuţia Masoneriei la constituirea Europei Moderne, mai ales după valul revoluţiilor din 1848-1849. Marile prefaceri ale veacului XIX-lea şi ale începutului de veac XX, principalele doctrine politice au cunoscut influenţele Mişcării Masonice. Este cunoscută contribuţia instituţiei Masoneriei la făurirea României Moderne şi a Statului Unitar Român. Sunt adevăruri asupra cărora, în România, timp de 50 de ani s-a păstrat o tăcere absolută.

Revoluţia de la 1848, Unirea Principatelor, Independenţa de Stat, emanciparea economică şi socială, primii paşi pe calea modernizării, sunt tot atâtea etape datorate unor figuri de seamă, despre care astăzi ştim că erau şi masoni de vază, precum Nicolae Bălcescu, Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, Ion Heliade Rădulescu, Simion Bărnuţiu, sau I.C. Brătianu, dr. Carol Davila, Alexandru Vaida Voevod şi Ion C. Inculeţ, bărbaţi de stat, intelectuali de renume, personalităţi luminate care au creionat vizionar destinele naţiei. Să ne amintim că România nu se afla încă în graniţele sale fireşti, iar idealul unităţii tuturor românilor avea să se împlinească abia în 1918, tot din iniţiativa şi cu concursul unor masoni patrioţi".

Cartea de față, apare cu prilejul sărbătoririi Centenarului Marii Uniri din 1918.
Ea se adaugă lungului șir de lucrări despre Francmasonerie publicate de-a lungul secolelor.
Mai vechile mele cărți „Istoria secretă a Masoneriei. Frăția Universală – Frăția românească" și „România Masonică" aveau nevoie de o reacordare la anul 2018.
Autorul își exprimă profundele sale mulțumiri autorilor de carte masonică; scrierile lor mi-au fost extrem de utile. Am folosit relatările iluștrilor masoni Mihail Sadoveanu, Marcel Shapira, Gavril Iosi Chiuzbaian, Vladimir Boatcă, Dan Amedeu Lăzărescu, Nicu Filip, Andre Szakvary, Constantin Bărbulescu, Costel Iancu, Gheorghe Comănescu, Manole Iosiper, Al. Paleologu, Viorel Danacu, Al. Bălănescu, cărțile publicate de reputații istorici acad. Dan Berindei, acad. Răzvan Theodorescu, acad. C. Bălăceanu-Stolnici, C. Nestorescu-Bălcești, Mihai Alex Stoenescu, Paul Ștefănescu, Olimpian Ungherea ș.a.
Am citat cu ghilimele și uneori fără ghilimele din exegezele unor specialiși în domeniul ocultismului și hermetismului, lucru vizibil în partea II-a a cărții, domeniul masoneriei speculative (vezi dicționarele de simboluri masonice și sacre ale lui Hans Biedemann și Jean Chevalier – Alain Gheerbrant și „Enciclopedia ilustrată a Francmasoneriei din România" de Horia Nestorescu-Bălcești.
Vechi gravuri, picturi, fotografii, desene ilustrând masoneria, toate au sursa din Internet, Pinterest și surse masonice.

Le sunt profund recunoscător.

Am speranţă că la rândul său, această carte va fi trebuincioasă şi inspiratoare altora care se vor încumeta în viitor să continue splendida saga a Masoneriei.

TEŞU SOLOMOVICI

LIBRIS We know books

Alegorie masonică (în stânga, Hiram cu un echer în mână)

Capitolul 1

O istorie care poate să înceapă cu Zalmoxis şi curge până în zilele noastre

Nu a fost niciodată uşor de trăit pe meleagurile noastre. Aşezate la încrucişări de imperii, râvnite de puterile învecinate, aceste pământuri şi oamenii lor au cunoscut groaza invaziilor şi sclavia dictaturilor. În epoci de întuneric şi de stagnare, luminile masoneriei au fost şi ale speranţei.

Dar până la instituţionalizarea masoneriei, au prosperat în lumea românească

românească tradiţiile oculte, legendele, care nu sunt în contradicţie cu istoria şi duc adesea mai departe, şi mai sus decât ea-cunoaşterea. Cum altfel am înţelege naşterea poporului român şi misterioasa religie şi istorie a strămoşilor noştri geto-daci? El, legendarul Zalmoxis e la începutul zămislirii româneşti.

O tradiţie francmasonică spune că însuşi Dumnezeu a fost primul Mason, de aceea creatorul lumii şi al luminii e numit „Marele Arhitect al Universului". Adam a fost primul iniţiat, şi unul dintre cele mai importante secrete în care l-a iniţiat Dumnezeu a fost Geometria, arta supremă care l-a învăţat să măsoare şi să construiască. Rămânem în acelaşi plan metaforic, denumindu-l pe Zalmoxis primul Mason pe pământurile româneşti. Mason, zeu, semizeu, prezicător, prooroc, vraci, mare tămăduitor - sau toate laolaltă? Istoricul Vasile Pârvan îl considera pe Zalmoxis „Zeu ceresc", în schimb istoricul Hadrian Daicoviciu credea că Zalmoxis a fost o „Divinitate terestră". Fără îndoială, Zalmoxis a fost un reformator religios, legat de începuturile regalităţii geto-dacice. Cultul lui Zalmoxis a dus la divinizarea sa. Vechii istorici greci, începând cu Herodot, au stabilit o legătură strânsă între marele filosof şi matematician grec Pythagora şi Zalmoxis. Scrie Herodot: „Înainte de Zalmoxis, geto-dacii trăiau într-o cumplită sărăcie, fiind lipsiţi de învăţătură. Întrucât trăise o vreme în preajma lui Pythagora - omul cel mai înţelept al Helladei - Zalmoxis a adus poporului său moravuri mai înalte. La început, a cerut să i se contruiască, după schiţele sale, un templu cu o sală de întrunire în mijlocul edificiului. Aici îşi primea, cu regularitate, oaspeţii de vază, iniţiindu-i în noile cunoştinţe şi taine de care dispuneau. La un moment dat, Zalmoxis a simţit nevoia reculegerii în deplină singurătate. Şi a dat poruncă să i se zidească - tot după planurile sale - un mic templu subteran.

Aici a coborât singur, rămânând izolat, în adâncimea încăperilor subterane, vreme de trei ani de zile. Când a revenit la suprafaţă, în mijlocul poporului său, oamenii l-au aclamat ca pe un zeu".

Două idei religioase a căror origine este atribuită lui Zalmoxis sunt asemănă-

Atât a rămas din ceea ce a fost odinioară
Templul dacilor de la Sarmisegetuza Regia, din Munţii Carpaţi